

[Birgitte Husmark]

den har givet os danskere. Snarere tværtimod, for vi synes da, at regeringen er kommet med mange planer, ikke mindst inden for social- og sundhedsområdet. Lad mig her nævne rapporten om fremrykning af indsatsen for sindslidende, planen om nedbringelse af ventetiden for hospitalsbehandling, planen om fordobling af antallet af hjerteoperationer, planen om patienten i centrum og planen om bekæmpelse af narkotikamisbruget.

Ikke alle planer er lige præcise i deres handlingsanvisninger; det gælder desværre planen om narkotikamisbruget, og det jo altså også dagsordenen om at sikre en tryktilværelse med tilstrækkelig pleje og praktisk hjælp for ældre, enten det nu er hjemme eller på plejehjem. Men andre planer beskriver faktisk ganske præcist, hvad der er regeringens prioriteringer og mål. Det, som planerne imidlertid ikke beskriver, er, hvordan de løfter, som regeringen har givet befolkningen, og som ministeren jo faktisk gentog, skal opfyldes.

Det er derfor, at vi har rejst debatten i dag, og det er derfor, vi frygtelig gerne ville have et mere præcist svar end det, vi har fået indtil nu, hvor vi har fået det svar, at skatterne ikke må stige. Det er jo et ikkesvar.

Vi synes også, at indenrigsministerens tale rejser langt flere spørgsmål, end den giver svar på, for ministeren mener ud af de kommunale budgetter for 1994 at kunne se, at de aftalte aktiviteter vil blive udført.

Fra SF's side gav vi under finanslovdebatten udtryk for, at vi ikke mente, at der var sat tilstrækkelige midler af til den aftalte aktivitet i forhold til nedbringelse af ventelisterne over for de sindslidende, og desuden ville en SF-finanslov have sat langt flere penge af til at skabe regulære job med pleje af ældre og syge for at undgå den nedværdigende behandling, mange gamle mennesker i dag er udsat for, og for at undgå den nedslidning af de ansatte, som uundgåeligt bliver konsekvensen af et umenneskeligt arbejdspress. Men fra SF's side må vi i modsætning til ministeren konstatere, at det er meget vanskeligt 3 måneder inde i et finansår at vide noget om, hvordan budgetter og forventet aktivitetsniveau kommer til at hænge sammen. Det er derfor, vi gerne vil have, at ministeren giver sit perspektiv på opfølgningen af de mange løfter om iværksættelse af helt nødvendige aktiviteter til gavn for samfun-

dets svagest stillede, som regeringen har udstedt.

Det område, hvor der måske er allermest grund til at følge den forhåbentlig forøgede aktivitet tæt op, er indsatsen over for de sindslidende. På dette komplicerede område er det jo sådan, at der er et delt ansvar – delt imellem kommuner og amtskommuner og delt imellem social- og sundhedsområdet. Det betyder, at der er frit slag for den mest uheldige form for kassetænkning, der, hvis det går virkelig galt, også kan blive en uoverkommelig dødvægt. Her venter vi med meget stor spænding på den indberetning, som her i foråret skal belyse, i hvilket omfang den ønskede udbygning har fundet sted eller i det mindste er planlagt. Det ved ministeren faktisk ikke rigtig noget om endnu, som vi kan se det, for rapporten er i hvert fald ikke nået frem.

En anden problemstilling, som bekymrer os i SF, er, hvordan de svagest stillede vil blive sikret i den kamp om de knappe midler, der opstår, når de indgåede aftaler skal holdes, og da ikke mindst set i forhold til ministerens budskab om at holde kommuneskatterne i ro. Hvordan vil man f.eks. fra regeringens side sikre nedbringelse af ventetiden til hjerteoperationer og andre operationer, som er helt nødvendige – ingen tvivl om det – og hvordan vil man sikre, at det ikke kommer til endnu en gang at gå ud over de svagest stillede inden for sygehusvæsenets områder, nemlig behandlingen af psykiatriske lidelser og behandlingen af andre lidelser som f.eks. gigt? Vil regeringen forsøge sig med retningslinjer for kvalitetssikring på de her områder, så man har noget at rette sig efter? Hvis man ikke vil det, frygter jeg, at aftalerne kan komme til at virke på samme måde, som hvis man fodrer en hund med dens egen hale.

Men forhåbentlig vil den lovede redegørelse om udviklingen i sygehusvæsenets økonomi tage fat på dette problem. Den har vi fået lovning på skulle komme her omkring 1. april, så den må vel være lige på trapperne.

Også på det kommunale område gælder det, at hvis der ikke snart bliver lavet nogle normer for, hvad gamle mennesker har krav på, vil systemet med hjemmehjælp bryde sammen. Jeg tror ikke, at jeg overdramatiserer det, for det, der jo desværre er tilfældet, er, at kommunernes egne embedsfolk er meget tilbøjelige til at